

ÉNEKEK ÉNEKE

Balássy László fordítása

I.

(1) A menyasszony, — az Istent kereső lélek, mennyei Jegyeséhez fordul, s magasztaló szavak kíséretében kéri annak szerelmét; (2) hiszen, jóllehet megpróbálták a szenvedések, földi életének viszontagságai, kegyelmekben gazdag szépsége érintetlenül ragyog; (3) ezért érzi magát méltónak az Istennel való találkozásra, legbensőbb egyesülésre. A vőlegény válaszában megmutatja a hozzá vezető utat; (4) majd a jegyesek egymást dicsérő éneke zárja a fejezetet.

1.

Menyasszony:

Csókolj meg ajakad csókjaival!
Szerelmed bornál édesebb ital!
Jó illatokkal áradó a tested,
előmlik tiszta olaja nevednek,
s a szüzek szíve szerelemre gerjed!

Ragadj magaddal, hadd futunk utánad,
amerre keneted illata árad!
Kamrádat, ó király, nyisd meg előttem,
hogy vigadozzék lelkünk a gyönyörben,
részegítsen bornál külön szerelmed! —
Méltán ujjong a szüzek szíve benned!

2.

Napbarnított vagyok, de szép, Jeruzsálem leányai,
olyan, mint Kédár sátrai, mint Salamon kárpitjai.
Ne nézzétek hát, hogy ily barna lettem,
hogy perzselő nap égette a testem:
írigy fivéreim haragja ért;
szőlőik csőszeül rendelték engem,
s nem őriztem a magamét...

3.

Menyasszony:

Ó mondd, szívem szerelme, hol talállak,
merre legel, s delel a nyájad?
Ne kóboroljak, arcom fátyolozva,
barátaid nyája körül utánad!

Vőlegény:

Ha tétován fürkészed az utat,
szüzek szüze, kövesd a nyáj nyomát,
és túl a pásztor-sátrakon őrizd gidáidat.

4.

Vőlegény:

Mint paripáim a fáraó fogatában,
olyan lettél előttem, kedvesem.
Fűzerek ékesítik arcodat,
gyöngysorokkal tündöklök a nyakad.
Aranyláncokat készítünk neked,
s rá, díszül, ezüst veretet.

Menyasszony:

Ágyasházában a királynak
nárdusztól jó illat árad!
Mirrhacsokor a kedvesem,
keblem közt nyugszik éjjel,
ciprusfürt a szerelmesem
Engaddi szőlejében.

Vőlegény:

Be szép vagy, mátkám, ó be szép!
Szelíd galamb a két szemed...

Menyasszony:

Nincs nálad, kedvesem, különb és délcegebb!
Pázsit a nyoszolyánk,
házgerendáink cédrusok,
és körülöttünk ciprus a palánk.

II.

(1) A korábbi dicséret folytatása. (2) Ének a misztikus nászról, melyet a költő olyan borozóhoz hasonlít, hol az isteni szerelem a cégér. A menyasszony, aki szinte beteg a jegyese utáni vágyakozástól, álomba merül. (3) Az Énekek Eneke több fejezetében visszatérő motívum: a vőlegény szavai a nyoszolyólányokhoz, Jeruzsálem leányaihoz. (4) A menyasszony, — valószínűleg álmában, újra átéli korábbi találkozását, boldog együttlétét a vőlegénnyel. (5) Tréfás dalocska, mely allegorikus értelemben a tiszta szerelmet a gonoszlélek pusztításaitól félti. (6) A korábbi kép folytatása és befejezése.

1.

Menyasszony:

Mezei virág vagyok én,
és lilium a völgy ölén.

Vőlegény:

Mint lilium a tövisek között,
olyan a mátkám a szüzek között...

Menyasszony:

Mint almafa, erdők rengetegén,
ifjak között olyan a kedvesem:
megülnék lombja hűvösén,
s gyümölcse édes inyemen.

2.

Menyasszony:

Bor-házba visz be engem,
s szerelme a cégér felettem.

Üdítsetek virággal,
erősítőül almát adjatok,
mert szerelemtől lankadok...

Fejem a balkezén,
és ölelő jobbujában fekszem én...

3.

Völegény:

Jeruzsálem leányai, esküdjetek nekem
a gazellákra, s pásti szarvasokra,
hogy nem ébresztitek szunnyadó kedvesem,
míg ő nem engedi, nem kelti senki sem!

4.

Menyasszony:

Csitt! Jó a kedvesem!
Szerelmem már közel,
ugrál a hegyeken,
s a halmokon szökell!
Mint gyors gazella, úgy siet felém,
iramló szarvas fürge borjaként!

S már itt is ő
a házfalunk megett,
benéz az ablakon,
a rácsokon beles,
és szólít engemet: —

Völegény:

Kelj szaporán, szerelmesem,
kincsem, galambom, jer velem!
Lásd, már a tél messze viharzott,
esője elállt, eliramlott.
Virágbomlástól tarkállnak a földek,
harsány madárfüttty riasztja a csöndet,
s a táj felett a gerle hangja bűg...
Zsengéje érik már a fügefának,
virágzó szőlőtők illata árad...
Serkenj, barátnóm, jöszte, szépem,
szirt-galambom a sziklarésben,
a kőfal rejtekében!
Mutasd meg arcodat,
hadd halljam hangodat,
mert szavaid csengése édes,
s orcád gyönyörűsége!

5.

Nyoszolyólányok:

Virágzik a szőlőnk,
rókafogni jertek:
rókakölykök fel ne dulják
a viruló kertet!

6.

Menyasszony:

Enyém a kedvesem, s én az övé,
ki a liliomok között mulat,
míg alkony hús ölébe hull a nappal,
s az árnyak elhanyagatlanak...

Szökellj gazellaként, szerelmesem,
fuss, mint szarvasgidák
a balzsamos hegyen!

(A költeményt Balássy László fordításában időnkénti részletekben teljes egészében közreadjuk.)